

al fons a la dreta

Xaloc

Un vent càlid ha passat per aquests paisatges. No es veu ni una ànima, però estan sens dubte habitats: segur que la gent s'ha refugiat en la penombra d'aquestes cases distribuïdes en les interseccions de les diagonals que solquen la tela, la fusta, el cartró...

Potser ha estat el vendaval dels passos del seu autor, Ramon Enrich, el prodigiós home orquestra d'Igualada, pintor, dissenyador, escultor, tipògraf, també animador de l'art i la indústria de la seva ciutat. Viatger. No sabem on som, si a la Toscana, Nou Mèxic, la Segarra, a qualsevol dels llocs que Enrich ha visitat, però no es mou res, només queda la quietud de la pols que s'assenta, els regalims de condensació irisada que humanitzen les quadrícules de cases, xiprers, zigurrats...

El temps s'ha aturat: els paisatges d'ara són iguals que els de fa deu anys, amb un menyspreu olímpic de la *recerca*, la *investigació*, l'*exploració*, que massa sovint intenten justificar tanta banalitat com veiem exposada a tot arreu –Ramon, que en les seves odisses juvenils va viatjar fins a Donald Judd i David Hockney, sembla massa absorbt en les seves dues mil tasques per amoïnar-se'n.

No hi ha tedi, tanmateix, en la regularitat de les trames, en la repetició del tema, ni claustrofòbia en aquest espai il·limitat (els Monegres? Babilònia?) en què ens endinsa la contemplació de les obres de Ramon Enrich. Si poguéssim sortir del quadre i visitar l'indret on es van fer...

Jo ho he fet, gràcies a l'amabilitat d'aquest prodigi, i he pogut entrar en alguna de les restes industrials que allotgen els seus estudis, deambular esquivant galledes, brotxes, escombres, bigues, mobles, rotllos

de tela o de paper, tipografies enormes rescatades de qualsevol altra ruïna, d'un altre galió encallat per qualsevol de les cent crisis d'aquesta terra.

Tot aquest rescat és un *caos calmo*, un naufragi controlat per aquest Robinson contemporani, aïllat al seu teatre igualadí, que quotidianament reprèn el viatge i va deixant, com Polzet, senyals del seu passos: zigurrats, xiprers, cases... sobre la tela, amb el filferro o la fusta, deixant que la pintura ragi, sàvia, sobre la geometria, que el ferro es rovelli i la fusta es corqui, perquè a la fi només ha de quedar aquest ordre com a record dels nostres passos per aquest món.

Fins al 24 d'abril, a l'Espai VolArt. Juntament amb una molt evocadora exposició de Jaume Mercadé.

PERICO PASTOR

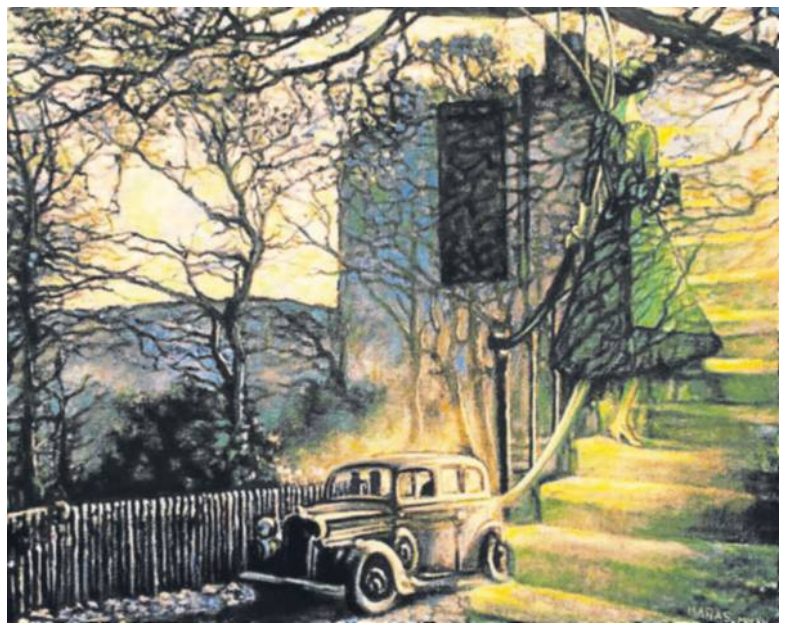
perfil **Brigitte Szenczi i Juan A. Mañas**

Un univers doble

Brigitte Szenczi: 'El saloncito de Medusa'

SALA PARÉS

Juan Antonio Mañas: 'Recuerdo'

SALA PARÉS

SÒNIA HERNÁNDEZ

Per representar el seu món en el sentit més ampli, amb fronteres que mai no acaben d'estendre's, els artistes Brigitte Szenczi (Budapest, 1943) i Juan Antonio Mañas (Madrid, 1946) utilitzen les tècniques pròpies del realisme. Però situen les seves figures minucioses –retrats de Brigitte Bardot, Marlene Dietrich o Edward G. Robinson; o fades vestides glamurosament pel dissenyador Alexander McQueen– en boscos misteriosos, en escenes de contes, de llegendes o de somnis.

Treballen junts des de mitjans dels setanta, "però cadascú la seva

obra", matisa Mañas. "Ens va molt bé la interacció –comenta Szenczi. A més, vam descobrir junts el cinema, l'art, moltes coses: i això es nota". Han creat un univers comú poblat d'imatges en els seus objectes i caixes que recreen escenes "com petits teatres", els seus relleus hollywoodians i els seus olis.

A l'exposició que pot veure's a la Sala Parés s'apleguen alguns dels primers artefactes amb què aquest matrimoni artístic es va introduir en l'art. S'havien conegut quan sortien de l'adolescència al càmping Los Alfaques de Tarragona. Després es van casar a París i des del final dels setanta, instal·lats a